

SZILÁGYI SIMON ERZSÉBET

**A győzedelmes Magyar Birodalom
alapköve:
Új államjövendelmi forrás, ami nem adó**

BUDAPEST, 1941.

ELŐSZÓ.

Merész vállalkozás még ma is új eszmével lépni az emberiség elé, mert a haladásnak mindig és mindenütt voltak elkeseredetten harcoló ellenzői.

A sötétség mindig szembefordult a világossággá, hogy azon átgázoljon, azt eltiporva, elpusztítsa.

Reformeszmeikért, az emberiség haladásaért, jólétéért dolgozóknak rendszerint mostoha sorsuk van. Nem értik meg őket. Megtörtént már, hogy kinevették és megtörtént, hogy kivégezték őket.

A reformátor évtizedekre, évszázadokra előrelátó ember, inkább szelleme él, mint teste, míg kortársai, az emberek, az anyag sötét nehézségében elakadva, nem képesek átérzők, tárgyilagos szemlélők lenni. De annál jobban ízlik nekik a hangos véleménynyilvánítás, nevetésben az elsőség!

Így történt meg, hogy mikor *Stephenson* feltalálta a vasutat, Anglia legelső tudósai nyilatkozatot tettek közzé, hogy vasúton az óránként húszkilométeres gyorsaságot elérni, egyszerűen lehetetlenség.

Franklin Benjámint, a villámhárító feltalálóját, mikor a londoni Akadémiában felolvasást tartott találmányáról, a „tudósok” harsogó kacajjal kinevették.

A gázvilágítás feltalálóját, *Lebon*, a franciák gúnyolták ki. *Lebon* 1804-ben meghalt, a következő évben alapították meg az első gázgyárat *Birmanghamban*. De a franciák csak 1818-ban fogadták el a gázvilágítást.

1878 március 11-én mutatta be az első fonográfot *Edison* megbízottja a párisi Akadémián, de alig hogy beszélni kezdett a készülék, *Bouilland*, akadémiai tag kiabálni kezdett: „szélhámosság!” „Éz a gazember kitűnő hasbeszélő, be akar bennünket csapni!” Félév múlva hivatalos jelentést is adott ki a „tudós”, hogy a fonográf: *csalás!* (Vájjon mit szólna ma a rádióhoz?)

Semmelweiss tanárt, aki a gyermekágyi láz ellenszerét felfedezte, a bécsi orvostanárok annyira üldözőbe vették, hogy a tudós az izgalmakba beleőrült.

Mayer *Róbertet*, aki az energia megmaradásának elvét felfedezte, kortársai annyira gúnyolták, hogy mikor már nem bírta a heccelődést, kiugrott egy ablakon és agyonzúzta magát.

Mikor 1853-ban felmerült az ötlet, hogy Európa és Amerika között kábelösszeköttetést kell létesíteni a tenger alatt, *Babinet*, a párisi műegyetem fizikatanára, nyilatkozatot tett közzé, hogy oly nagy távolságra villamos áramot elvezetni lehetetlenség, a terv nem komoly!

Gróf Zeppelint „bolond grófnak” titulálták és az akkori hivatalos körök szóba sem álltak vele.

Henri Durrant ugyancsak „bolond orvosnak” hívták, aki olyan „ostobaságot” cselekedett, hogy a háborús ütközetek után végigjárta a harcmezőt, az élőket különválasztotta a holtaktól, bekötözte sebeiket és embereivel, saját pénzén, beszállította a közeli városkába. Addig ugyanis az volt az általános szokás, hogy az ütközetek után a még élő sebesülteket is eltemették a halottakkal együtt, közös sírba. A „bolond orvos” volt az első, aki saját költségén a mentőcsapatot megszervezte. Egész vagyonát erre költötte, öregkorában bizony nyomorúság lett volna a sorsa, de 1901-ben a *Svéd Akadémia a Nobel-díjjal* tüntette ki.

Launhardt a múlt század nyolcvanas éveiben is óva intette a technikusokat, hogy be ne dőljenek ennek az „új örökségnek”, az *automobil* eszméjének, mert arra ő, a műegyetem rektora, ezennel szavát adja, hogy az fizikai lehetetlenség!

Általános szokás bolond jelzővel említeni azt ma is, aki nem a megszokott rosszat, hanem a szokatlan jót szolgálja. *Lombroso* könyvet is írt „*Lángész és örület*” címmel, amiben azt szeretné bizonyítani, (de nem sikerült neki), hogy a lángész és örület: közeli rokonok. (Ebből a tömegember egyetlen jelzőt jegyzett fel jól, azt, hogy minden zseni: bolond).

A lángész magyarázatát a keleti bölcelet világítja meg legtökéletesebben, mikor azt tanítja, — az önmagában elmélyült lélek kapcsolatot talál a Teremtő Mindenséghez, és meghallja annak a szavát. Ez igaz és egyszerű meghatározás.

És teljesen társul egy nagy, tudós társaság elvi felfogásához, amelyben kimondta: *nincs olyan emberi gondolat, mely idővel meg ne valósulna, mert az ember egyszerűen ki sem találhat olyasmit, ami már az időben, a jövő időben benne ne fekiüdne elkészítetten.*

Én hiszem ezt az állítást, és ebből merítek bátorságot, erőt, hogy reformtervemmel a nyilvánosság elé lépjek.

1941. augusztus.

Szilágyi Simon Erzsébet

„Sokan vannak hivatalosak,
de kevesen a választottak”.

A szegénységnek, az általános pauperizmusnak szörnyű fokait láthatjuk még ma is, a büszke XX-ik században, nap mint nap, az utcán.

De ne legyünk elfogultak, és ne keretezzük be szűk mértékkel a bajokat, a gyógyításra váró sebeket áldottföldű Hazánk határai közé, hanem állapítsuk meg tárgyilagosan, *hogya ha ez betegség, úgy világbetegség*, amiben a leggazdagabbnak hitt államok sem szűkölködtek, az angol Dickens, a francia Viktor Hugo, Zola stb. regényei alapján a múltban, s felsorolhatatlan amerikai, orosz, kínai, svéd, norvég stb. modern írók írásai szerint a jelenben sem.

Világpauperizmusról, világállamcsödről lehetne beszélni, úgy néz ki a dolog, hogy a régi keretek nem felelnek meg sehol — ahhoz a célhoz, hogy az államokban élő államlakók egészséges, boldog és szép emberi életet élhessenek.

A reformok korát éljük.

Az állam, mint fogalom, természetesen szilárdan áll talapzatán, mert belső berendezése millió formára színesedhet, alakulhat és újulhat, de a keret marad, mint ősi és örök fogalom.

Míg ezernyi szükség nyújtja karját felfelé, ezernyi megoldásra váró helyzet néz az Állam felé, — az Állam pillanatnyilag úgy hat reám, mint egy megkötözött Gigant, mint sziklához béklyózott Sámson.

Mert az Állam kétségtelenül Gigant, kétségtelenül Sámson.

Az Államnak óriási lehetőségei vannak létéből kifolyóan, de ezt nem akarják észrevenni. Pedig, ha lehetőségeit ki nem használja, fel nem fedezi, észre nem veszi: kötelességeinek ebből kifolyólag nem tud eleget tenni.

Több mint tizenkét éve tanulmányozom e kérdést, van-e lehetőség arra, hogy új jövedelmi forrása nyíljon az Államnak, és így kétségtelenül nagyfokú kötelezettségének eleget tudjon tenni.

Természetes ugyanis, hogy új és elegendő jövedelmi forrással minden égető probléma nyugodt megoldást nyer. Nem állítom, hogy egy ilyen jelentőségű kérdés tanulmányozására sok tizenkét év, de tapasztalatból mondhatom, nem éppen kevés.

Több államgazdasági tantétel van már leírva. Szívós küzdelmek, makacs osztályharcok, vértengerré vált háborúk és forradalmak zajlottak le ő kérdés körül.

Sok államszociológus végezte életét máglyán, vagy vérpadon, sok került börtönbe, pedig a Végzetet, vagy mondjuk a Teremtő Mindenség szavát és akaratát megállítani nem lehet sem máglyán való elégetéssel, sem vérpadra fektetéssel, sem börtönnel, sem száműzéssel. *Idővel kiderült, hogy ezek az államszociológusok nem veszedelmes pártütők és lázítók voltak, hanem közcélért élő, jámborlelkű szolgák, a Teremtő Mindenség hangszórói.*

Persze, a vérpadról, máglyáról, börtönből már nem lehet őket visszahívni.

Forrongó korunkban is egy az abszolút biztos: a legsürgebb szükség van az észszerű reformcselekvéseknek.

Az egyéni és a közérdek vívja halálos csatáját, miközben egekig harsog a vita, mindenki a maga igazát védi. De nem igazi Igazság az, amit bárki saját érdekének szemszögéből lát, az igazi Igazság az, amit mindenki sorsát mértékül véve, egyetemes Igazságnak mérünk.

A legnagyobb léttitkokhoz vagyunk arasznyira, s a legkisebb kötelességektől vagyunk még mértföldnyire.

Istenig felérő problémák vitájától harsog a világ, miközben élet-halál harcát vívja éjjel és nappal az előre haladni kívánó jó, a hátra- és visszafelé taszító sötét erővel, a rosszal.

Mert nagyobb okok és erők vívják ma élet-halál harcukat annál, hogy ily könnyen lehetne szavakkal meghatározni őket, amilyen könnyen le lehet írni ezeket a szavakat, hogy: állam, ember, népfaj.

Büszkeséggel töltheti el lelkünket a tudat, hogy Magyarország az előre haladni kívánó Jó, az abszolút Igazság útján áll, és harcolja élet-halál harcát a biztos győzelem felé. Mert nem lehet veszítenünk. Isten nem veszthet. És Isten vesztene, ha mi nem győznénk!

Vita forog e sorrend körül is: Isten, Haza, Ember. Sokan így mondják: Haza, Isten, Ember, sokan csak így: Ember.

A Haza fogalma természetesen egy az Állam fogalmával. Hogy mi a több, az Állam, vagy az Ember, erre könnyű felelni: az Állam. Miért? Mert az Állam csupán egy név és jelenti az egy állandó területen élő, egy anyanyelvű, millió és millió Embert. Az Állam tehát minden esetben magát az embert jelenti. Az Állam a Hazát. A helyes sorrend tehát: Isten, Állam. Harmadik fokozat nincs, mert az Állam a Hazát és az Embert egyformán jelenti. Az Emberek összessége akik egy meghatározott területen, nyelvközösségekben élnek. Az Állam ezért óriási hatalom, mert egyben jelentia millió és millió, keretében élő Embert, és ezeknek a Hazáját.

Ilyenformán már gyermekjáték a következtetés, hogy az Állam természetesen hatalmasabb egyes embereknél. Ha tehát egyes emberek (kapitalisták) rabigájukba hajtják tőkájük erejével az Államot, ott egy dolog történt csupán, az Állam nem élt minden lehetőségével, mert az Államnak egyszerűen *muszáj* a legnagyobb tőkésnek lenni, határain belül.

Tőke tekintetében lehet verseny Állam és Állam között, de az Államnak, mint összességi emberi erőnek, tőkeerő tekintetében elérhetetlen magasságban kell állania minden kezei között levő, egyéni tőkeerő fölött.

Szerény véleményem szerint egy komoly államszámba vehető Állam, egyszerűen nem is lehet szegény. Az Államnak, mint összességi erőnek, ugyanúgy tőkeerősnek kell lennie, ahogy természetes az, hogy az Ember lát, hall, néz.

Ha egy ember béna, vak, vagy süket, már nem tökéletes, ilyenformán egy szegény Állam sem tökéletes Állam.

Eddig az Államokban a reformot rendszerint forradalmak jelentették.

Én a béke embere vagyok, halálomig a Béke híve, legálázatosabb szolgája. A mindenkori reformátorok mindenkori forradalmárok is voltak. (Vérbő agyak, magas vérnyomással, innen veszi tévedését Lombroso, mert szerinte az örültek is magas vérnyomásúak, vérbő agyak. De ott téved végzetesen, — mondjuk bolondul — ez a nevezetes férfiú, mikor a Szentlélek tüzeit, vérbőségét, hevét — a beteg vérnyomással téveszti össze.) Igaz, hogy bizonyos tüzes vérbőség jellemzi a reformátorokat, de ez a tűz a Lélek tüze! És ez a lelkitűz kormányozható is józan, fegyelmezett elgondolással.

Én, ismétlem, a béke embere vagyok.

Van reformeszmém, de ezzel nem politikai híveket akarok gyűjteni, mert nem ez a hivatásom. Én elmondom azt, amit elmondanom kötelességem, — a többi már, úgy érzem, nem az én dolgom. *A Végzet úgyis eljön, mikor jönni akar, ha valami el van rendelve a Mindenségben, annak a beteljesülését legfeljebb ki lehet tolni, — de nem lehet megakadályozni.* A gáncsoskodók felelnek a Teremtés Urának és az embereknek egyformán, néha már életükben, néha haláluk után, ezt láthatjuk az irodalomból és a történelemből egyformán.

Különben sem a forradalom a lényeg, hanem a haladás. Mert hiába győz, mondjuk, egy véres forradalom, ha a forradalmárok ott ülnek tétován a hullahegyek tetején, és ott eszmélnék arra, hogy igaz, a legyőzött hullák *sem tudták, mi a teendő kulturális, gazdasági és szociális téren* a boldog emberi élet elnyeréséhez, de ime, a győzők maguk sem tudják. Mit ér a forradalom, ha ott állnak a győzők is, tehetetlenül az őket is gyöttrő probléma előtt, ami égigérő, áthatolhatatlan falként mered eléjük is és a kezükbe kapa-

rintott hatalommal éppen úgy nem tudják megoldani és orvosolni, mint legyilkolt hatalmi elődeik, a nagy kérdést: a boldog emberi életet.

Az Állam belső életét alaposan áttanulmányozva, látom, hogy igenis, halaszthatatlanul szükséges az emberiség lelki, szellemi és testi haladása; a világtörténelmet áttanulmányozva, viszont azt látom, hogy ezt a szükséges lelki, szellemi és testi haladást a folytonos forradalmak nem hozták el, mert hiszen *már annyi forradalom zajlott le, hogy az a várt eredményt szolgálta volna, már régen a lelki, szellemi és testi tökéletesség csúcspontján kellene állni az emberiségnek.*

A bölcseletet áttanulva pedig hiszem és állítom, hogy a szükséges haladást meghozhatja az egyetlen szükséges és az életben nem nélkülözhető valami: *a józan ész, az értelmes, világos, egyetemes, közcélú gondolkodás, az államvezetők legfelsőbb jó és igazság: közcélú szolgálata.*

Hiszem és példát is látok arra, hogy az államvezetők ma már nem elfogult, öncélú, kis kaliberű, emberek; a közcélú reformterveket nem tekintik hatalom elleni merényletnek, akkor, mikor minden közcélú reformterv éppen a legyöngült, elnépszerűtlenedett hatalom erősítését is szolgálja. Mert minden új, korszerű Eszme megvalósítása új lelkesedést, erőt ad a kormányzó hatalomnak.

Korszerű reformoknak ellenállni, mint a világtörténelem bizonyítja, nem okos gondolkodás, mert éppen az ellenállás az, ami végül is elpusztítja éppen az ellenállást kifejtő erőt, s ilyenformán a Végzet, rákényszerítetten, erőszakosan ugyan, de győz!!

Megeríteni korszerű, új reformeszmét, éppen a hatalom megerősítéséért is szükséges, ha már egyéni érdekeket nézünk, s amely megjegyzést én az örök Béke szolgálatában állva teszem meg.

Állítom, hogy az Államnak igenis meg vannak a lehetőségei arra, hogy minden kötelességének eleget tegyen s az alább következő reformtervvel ezt az állítást bizonyítom is.

Már az 1928-ban megjelent „Igék szolgája” című kötetben (fellelhető úgy a Tudományos Akadémia, mint a Nemzeti Múzeum nyilvános könyvtárában) kifejtettem, hogy az Állam tulajdonképpen minden Államlakó Atyja kell hogy legyen. Csakis ezen az erkölcsi talpazaton van helyes fogalom az Állam. Az Államot az Emberek alkották, de semmi esetre sem azért, hogy ebből kárunk legyen. Tehát nem önmaguk felé építettek egy fogalmat, hanem összességre lépve, egyes erőből a közös, legnagyobb erőt óhajtották teremteni. Az Állam tehát nem zsarnoka az államlakónak, hanem Atyja. Mint Atya, minden gyermekének, tehát minden Államlakónak lelki, szellemi és testi gondozását vállalnia kell.

Az Állam életében ugyanis azt látjuk, hogy nem minden Államlakó tud erről saját erejéből gondoskodni. Plauzibilis, hogy érezve az egyes ember gyöngeségét, ezért tömörült összességi erőbe az emberiség, fajok szerint, Államot alkotva.

Mindazokra tehát, akik saját erejükből lelki, szellemi és testi jólétüket szolgálni nem tudják, az Államnak, az Atyának, az összességi erőnek a jóakarata kell hogy szálljon, s ez a jóakarata, vagy mondjuk Állampotencia, az Államlakó lelki, szellemi és testi jólétének szolgálata, az Államnak kötelessége és azt állítom, sőt akarom reformtervemmel bizonyítani, hogy ennek a kötelességnek a teljesítésére van lehetőség. Jelenleg ai lehetőség nincs kihasználva. Kizárólag adók különböző nemei adják az Állam főjövendelmét, ami egyfelől nem örvend túlságos népszerűségnek, másfelől meg — nem éri el a kívánt célt.

Reformeszmem jobban szolgálja az állam jövendelmét, mint a jelenlegi adóztatási rendszer. Alapnak az államvagyon veszi és kifejti, hogy az állam termeljen ki vagyont. Ez a szentistváni korban nem igen lett volna lehetséges, de korunk erre teljesen érett.

Szerintem az Állam éljen lehetőségével és termeljen tőkét, államvagyon, annyit, aminek jövedelme könnyen birkozhat az Államlakók gazdasági, kulturális és szociális követelésével.

A mag tehát a római hőskorig nyúl vissza, amikor is az állam szükségleteit az államvagyon, a koronájának jövedelméből teljesítették. De ez nem volt élő-körforgalmi állapot, a vagyon csökkent és csökkent a jövedelem is, senki nem gondolt az államvagyon egészséges növesztésére, így jött gyakorlatba az adó, az államlakók teherterele.

Századunk érett az új reformtervre. *Békeállapotban korlátlan nyersanyag birtoklásban lehetséges az államvagyon korlátlan növesztése, kitermelése és ilyenformán az Állam annyi jövedelemhez juthat, hogy az adót arányosíthatja, lecsökkentheti (teljesen megszüntetni a nagy egyéni vagyonok miatt egyelőre nem lehet), de a teherterel pehelykönnyűvé válik, és mégis, az állam nagyioki jövedelemhez juthat az új úton, s hazánkat a világ legelső, leggazdagabb államává teheti.* És ez, azt hiszem, egyetemes érdekünk.

A reformterv ösidőktől fogva (a régihez viszonyítva) merésznek nevezhető újítás. Reformtervem is újításokhoz van kötve, keresztülviteléhez első és legfontosabb teendő annak a jelenlegi állapotnak a megszüntetése: a bank ne gondnokságot gyakoroljon az Állam fölött. Nem egészséges állapot az egy egyénnél sem, ha saját zsebe és pénztárcája fölött nem rendelkezhet szabadon. Az ilyen egyénre hivatalos nyelven azt mondják: gondnokság alatt áll. Én úgy látom, hogy

jelenleg az a helyzet áll fenn, hogy nem rendelkezhet szabadon az állam a saját pénztárcája fölött.

Az Állam bankjának szolgálai módon kell szolgálnia az Állam okos, szükséges terveit, a nép érdekében történő elgondolásait, meri az Állam d szent, mint minden Ember öszszességének megtestesülése. A Bank és a pénz ennek az emberi összességnek csupán eszköze lehet. Alázatos, hűséges szolgálja. Csupáncsak a szolgálja.

A megreformált, az Államot szolgáló Bank aztán állítson fel nemzeti mérlegkönyvet. Pontos mérlegkönyvvezetés vigyázzon arra, hogy az Állam tartozik és követel rovataiban a tartozik egy pillanatra se legyen túlsúlyban.

És most következik reform-államgazdaságtétel, hogy az Állam vegyen és vehessen fel saját pénzneméből korlátlan, kamatmentes kölcsönt, amely kölcsönt azonban egyedül és kizáróan tőke- és vagyontermelésre használhat fel. Az így termelt vagyon, mely ilyenformán államvagyonná válik, jövedelmével szolgálja az Állam kulturális és szociális kötelesegeinek, valljuk be, nem éppen kis kiadásait.

Mielőtt tovább megyek, kémem kell, senki ne tekintse ezt a módszert pénzhígításnak. A nem tőkésített kölcsön tekinthető ennek. Az ilyen önkölcsön egyénnél, államnál egészségtelen.

De az általam felvetett Eszme szilárd lábakon áll azon a ponton, mikor alapfeltételnek kimondja: az önmagától saját pénzneméből felvett kölcsönt az Állam az utolsó fillérig kizárólag vagyontermelésre fordíthatja, s csak a termelt vagyon jövedelmét költheti szükségleteire, így a mérlegkönyv tartozik oldalán fennálló összeget egyensúlyba hozza és tartja az önkölcsönből előállott vagyontárgy, amely már a követel rovatba kerül. A pénz tehát nem adóssággá válik, hanem vagyonná és így nem az Állam eladósodása, hanem az Állam vagyonosodása áll elő. Lehet mondani, hogy a semmiből megteremtődik a valami.

Sőt egy olyan csodálatos körforgalom keletkezik, hogy az önkölcsön eltart dolgozó embereket, s ugyanekkor az előállított vagyontárgy értéke még mindig meghaladja összegben a kölcsön összeget, miután a munka is termeli a tőkét, illetve vagyont, amit már több államszociológus is megállapított.

A munkanélküliséggel lekötött energiák, erőforrások fel szabadulnak így bilincseikből, a munka is életerővé válhat s igen nagy, hasznos jelentősége lesz az állam életében. Életerő jelentősége, amit igen nagy kár bilincsekben hevertetni.

Ezzel a módszerrel önmagától felvett, de kizárólag (vagyázat, itt a súlypont!) vagyontermelésre fordított tőke-termeléssel az Állam olyan szédületesen gazdaggá teheti ön-

magát, hogy minden kulturális, szociális követelésnek játszva tud eleget tenni. Olyan kiszámíthatatlan gazdagságúvá lehet így az Állam, hogy gond nélkül birkózhatik meg kötelességeivel.

Ne csináljunk világreformot, hogy ezáltal kötekedőkedvű államokba ütközzünk, ezért a forgalmi papírpénz fedezete maradjon továbbra is az arany. Ne keveredjünk világkonfliktusba, — *hagyjuk békén az aranyfedezetet, mert ott külső erőkre ütközünk. De egy esetenként v agyontermelés céljára felvett állami önkölcsön minden állam legbenső magánügye, amihez senkinek, más államnak köze semmi nem lehet, illet minden, saját pénznemmel rendelkező állam annyit vehet fel, amennyit csak fel tud használni vagyontermelés céljára.* Ez az önkölcsön ne is érintse a forgalmi papírpénzt, annak fedezetéül maradjon meg az egyesek által annyira bálványozott — arany.

De mi ezt a bálványt kerüljük meg hátba, — s míg áll ledönthetetlennek hitt trónján, — a háta mögött kezdjük el az egészséges életünket, vidáman, új útjainkra elindulva.

Legyen nemzettörvény arra, hogy v agyontermelésre, pl.: házak, új városok, falvak építésére, ipari, kereskedelmi fásításra, illetve erdősítésre, gyümölcsstelepek létesítésére, gyógyfürdők, városi, községi, falusi gőzfürdők létesítésére, folyók szabályozására, hidak, prima vasútvonalak és kitűnő országutak építésére, új pályaudvarok, új közlekedési eszközök előállítására, kultúrházak és szociális intézmények építésére, a föld eddig még kikutatlan kincseinek tervszerű és folyamatos vizsgálására stb., stb., korlátlan mennyiségben vehet belső önkölcsönt saját pénzneméből az Állam, de — hangsúlyozom — mérlegkönyvezett és az utolsó fillérig vagyontermelési és beruházási célra.

Mert mikor a vagyontárgy készen áll, a beruházás megtörtént: szemelláthatólag és kézzelfoghatólag, a mérlegkönyv tartozik rovata mellett levő követel rovatba belekerül az előállított vagyontárgy összege és *tekintettel arra, hogy a munka is termel vagyon*, az előállított vagyontárgy magasabb értékösszegű lesz a kölcsön összegénél és így a nemzeti mérlegkönyv viruló, makkegészséges lesz.

Ilyen belső önkölcsön felvétele csakis saját pénznemmel rendelkező állam számára lehetséges, és ez az önkölcsön felvétele v agyontermelési célra, az Állam eddig ki nem használt, gigászi lehetősége, amelyet új századunk, mint új lehetőséget, tálcán az Állam vezetősége elé tesz.

Jelenleg kétféle új, állami vagyonforma lehetséges:

1. jövedelmet hozó,
2. a Birodalom jólétét és nemzeti elsőségét szolgáló, amely csak részben hoz jövedelmet és jövedelem nélküli tőke.

Az első fokozatba állítható: új bérházak, egész új, folyóparti városok, falvak építése, ipari, kereskedelmi fásítás, erdősítés, gyümölcsstelepek létesítése, gyógyfürdők, városi, községi, falusi gőzfürdők építése, ide sorozható még alszán: alatt: a föld kincseinek felkutatása.

A második fokozatba tartozik a csak részben jövedelmező vagyon, vagy teljesen jövedelem nélküli érték, amely azonban mégis hoz eszmei hasznot, a Birodalom jólétét és nemzeti elsőségünket szolgálja: folyók szabályozása, hidak, prima vasútvonalak és országutak építése, közlekedési eszközök, új pályaudvarok, kultúrházak és szociális intézmények létesítése, ezenkívül a képzőművészeti termékek, szobrok, festmények életre hívása, művészetpártolás, *igen nagyfokú sportélet fenntartása*, irodalmi, zenei életünk ápolása, *mert a kulturális színvonal idővel iómérték lesz a nemzetek jelentőségének felmérésénél.*

Hogy egy ilyen rendezett anyagi viszonyú, gazdag állam pénzének az értéke külföldi viszonylatban csak emelkedhet és egy ilyen állam külföldi hitele korlátlan lesz, ezt minden józan ész könnyen kiszámíthatja. Mert egy felmérhetetlenül vagyonossá vált állam, aminek szemmel látható, kézzelfogható vagyon tárgyai vannak, ahol a kulturális és szociális már kapukat döngető, falakat ostromló századeszméi diadalt ülnek, ahol a műveltség példátmutató nívón áll, az a nemzet a nemzetek soraiban első helyre lép, feltartóztathatatlanul.

E reformeszmé alapján állva, többé nem kell mondani: nincs pénz!

Ez a reformeszmé azt adja, ami mindenhez kell: a pénzt.

Meghagyja csorbítatlanul a véres vitákat előidéző magántulajdont és a bálványozott aranyat, pénzfedezetül, *azért, mert e reformterv keresztülvitele minden kérdést egészséges, valódi jelentőségű fokára fog állítani lassan, az egyiknek értékét lecsökkenti, a másikat fel fogja emelni, szóval az összes égető kérdések a megillető helyre csúsznak le és emelkednek fel, forradalom, fegyver, emberölés és vértenger nélkül is.*

A reformeszmé tehát az örök Béke szolgálata is.

Az aranyfedezetet azért nem érintem, mert különálló dolog.

Egy ilyen állami önkölcsön felvétele nem) folyamatos szükség, gondolom, csupán: egy-egy 10—15 éves állami vagyontermelési időtartamra. Ezt majd a gyakorlat mutatná meg, hogy egy, mondjuk, 10—15 éves vagyontermelési időszakot hány esztendő normál pénzmenetelű év követhet.

A tervezet annyi munkalehetőséget tart magában, hogy a munkanélküliség problémáját is azonnal megoldaná. Egy bizonyos, korlátlan mennyiségű nyersanyagbirtoklás szükségé-

ges hozzá, de máris lehet kezdeni az építést, abból, ami van és azt, amit lehet ma.

Mint már jeleztem, a vagyontermelés kétágú: 1. a: jövedelmező és 2. a Birodalom érdekeit szolgáló, eszmei értékű és részben jövedelmező vagyon, illetve tőke.

Hogy mind a két ágra szükséges lenne-e a későbbi időben is a belső önkölcsön felvétele, vagy később csupán már csak jövedelmet hozó vagyont termelnének a későbbi nemzedékek, időközönként, azt a gyakorlat mutatná meg.

Mert megtörténhetik, hogy a jövedelmet nyújtó vagyon hozadéka fedezné később a beruházási szükségleteket és az új művészi alkotások előállítását, ha az bő alapot nyerne az első időben.

Hiszen folyószabályozások, útépítések, hídépítések stb. századokra kiható alapok, aminek később csupán a karbantartása szükséges.

A reformeszme magával hozná az adók tetemes leszállítását és igen sok adóforma teljes eltörlését, mert az államvagyon előállása szükségtelenné tenné ezt, a jelenlegi fő államjövédelmet.

Én nem védem a nagytőkét, bajoknak kútforrása, híve nem vagyok. Vegyen az állam az abnormisan magas jövedelmekből abnormisan magas adót, amennyit csak akar! De igazat kell adnom a kistőkésnek, ha kesereg.

Elvi álláspontom, hogy a becsületes, kulturális megélhetés biztosítása szintén az állam kötelessége. Ha ez biztosítva nincs, ez a hiány millió és millió bűnnek egyik kiindulási pontja. Ez az állam szegénységének előidézője.

A kulturális, méltó megélhetést biztosítania kell az államnak, minden államlakó számára, a saját érdekében első sorban.

Nincs semmi olyan haszontalannak, vagy fényűzőnek minősített cikk, ami mögött ne ipar és kereskedelem húzódná meg.

A pénz körforgalmának utat kell nyitni és azokat, akik indokolatlan mértékben vonják ki egyéni jövedelmüket a pénz körforgásából, hogy egyéni, egészségtelen tőkét gyűjtsenek, rá kell vezetni a köz ellen elkövetett bűnük világos látására, amely végül is saját sarjadékukat sújtja le.

Bár sokan ezt „divat ja múlt” érzésnek minősítik, én nem szégyenlem, nyíltan vallom,, hogy legnagyobb fokú ember-szeretetem mellett — magyar vagyok, magyarnak érzem magam. Imádom, tisztelem fajom, nemzetem és a legnagyobb jövőre való adottságot érzem és látom benne.

A magyar igazi, szellemileg is áldott, művész nemzet, ír, fest, farag, vés. *Ez a tulajdonság nem lekicsinylendő, mert*

közeledünk az időhöz, amikor ez lesz az első fokmérő a nemzetek értékelésében és nem a testi erő. Mindenképpen hivatottnak látom Hazámat, Nemzetemet, hogy a legelső nemzetek soraiba lépjen, szellemi adottsága révén is.

A magyar nemzet emberanyaga értékes, bátor, vitéz, küzdeni kész és győzni akar. Földünk a legritkább gyógyvizeket, a legnemesebb terményeket, gyümölcsöket ontja, felfedezetlen méhében a kincsek tömege rejtőzik még, természeti szépségéhez alig van méltó vetélytárs. Mátrai hegykoszorúja elámit büszke szépségével, de minden hegye, völgye, síkja: szentségesen szép.

Tehát minden adottsága megvan arra, hogy a világ első nemezei sorába lépjen be a magyar.

Ami van, csodálatos, de amit még lehet csinálni, ha bőven lesz az államnak pénze mindenre! Gyümölcsstelepeket, melyek ontják a vitamindús, olcsó táplálékot, epererdőket selyemtenyésztésre, akácerdőket méztermelésre. Ipari, kereskedelmi erdősítéseket.

Higiénikus, napfényes, áramvonalas új bérházak tízezreit, egész új városokat, telepeket, hogy visszaszívhassunk minden magyart méltó környezetbe a nem magyar területekről.

Nagy Budapestet, a világhírű fürdővárost!

Kifogástalan új országutakat. Sok olyan gyönyörű fekvésű kis falunk van, amelynek nincs útja, közlekedési lehetőséget a legutolsó magyar tájig. Legyen ápolat, gondozott az egész ország. Minden emeli az egész nemzet, ország értékét.

Hidakat, ahová szükséges, szabályozni a szeszélyes folyókat, a „szöke” Tiszát vonalba hozni, hajózhatóvá tenni. Könyörög érte a tiszaparti lakosságot!

Új, kényelmes vasúti kocsikat, új, modern indóházakat. Gyógyfürdőket olcsó használhatási lehetőséggel, a közegészségügy példátlan erejű szolgálatát. Falusi, városi gőzfürdőket.

Falusi, községi, városi kultúrházakat, kölcsönkönyvtárakat, a test és lélek szolgálatát.

Fokozott embervédelmet. Nősülési kölcsönöket. Ne féljünk a túlnépesedéstől. Magyarország például Olaszországhoz viszonyítva, valósággal néptelen. A gyermek számára mindent, amit egészségben, lelki és szellemi védelemben kaphat. A szülők keresőképességéhez arányosított tandíjakat! Szegény gyermekek számára is tanulási lehetőséget, hát kell ezt mondani, kell ezt hangsúlyozni! Minden művelt, értékes egyén csak a nemzeti nivót emeli.

Meg kell húznom a vészharangot is, ügyeljünk fel rá! Csak egy feltétlen és elismert kulturális nivójú államnak lehet biztonsága, hogy nem fogják beolvasztani, mint életképtelent, virágzó, bátor és megreformált más nemzetek.

Nemzeti létért való harc is az új fejlődési fokozat elindítása. Nem lehet késlekednünk!

A tizenkét esztendőes élettanulmányozásom alatt rávilágosodtam arra is, hogy nincs az életben annyira fontos semmi, emberi és nemzeti szempontból egyformán, mint a lelki pedagógia. Különálló dolognak látszik, mégis a győzedelmes nemzetek soraiban elől álló Magyar Birodalom elérésének szerves része és nélkülözhetetlen lépcsőfoka.

Azzal mindenkinek tisztában kell lenni legelső sorban is, hogy a szellemi és lelki műveltség két különböző fogalom. Az ember is szentháromság: test, szellem és lélek. Végzetes tévedésben van, aki azt hiszi, hogy a boldog emberi, földi élethez a szellemi műveltség elég. Nem. Fontosabb a lelki műveltség. Ennek a megszerzése nehezebb is.

Talán ezért is van aztán úgy, ahogy most állunk e kérdéssel, hogy millió és millió ember hordoz ma a világon magában egy művelt szellemet és a legtöbbször halott lelket, mert azt sem tudja talán, van-e lelke?

Nagyon kínos dolog ez, a lelki műveletlenek olyan tömege között élni a világban, amilyen tömege él ma ebből a földön.

A keleti bölcsélet azt tanítja, hogy nincsenek tudatalatti, tudatfölötti — csupán: tudaton kívüli területek.

Az, hogy a tudatunkon kívüli területeket nem ismerjük, ez nem azt jelenti, hogy azok nincsenek, hanem azt, hogy ezeket a területeket nem ismerjük.

Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy ezekre a tudaton kívüli területekre felemelni, elvezetni az emberi lelkeket, mennyire legelsőrendű fontosságú nemcsak az egyén érdekében, — aki pedig csakis ezen az úton találhatja meg a benne levő lelki hányvetettségi állapotának gyógyulását, — de nemzeti szempontból is.

Mert ahogy igaz, hogy téglából épül a ház, annyira igaz az is, hogy egyénekből tevődik össze az állam, a nemzet és ahogy értéktelen egyedek lerontják az összesség értékét, értékes egyedek felemelik azt.

Nem akarok bölcséleti tanítást adni. mert kereteim szűkek, hogy közöljem másokkal is azt, amit én, nem éppen kényelmes életkeretek között magamnak meg tudtam szerezni, de sajnos, úgy látom, az embertömegekben még egyenesen kétségbeejtő sötétség, öntudathiány él és nagyon is rájuk férne egy kis oktatás.

Az emberek legtöbbszörében nincs életcél, életértelem, sejtelve sincs, hogy milyen erőknél a birtokosa, milyen tudási erők fekszenek benne teljes sötétségben, rossz, sőt a legrossz-

szabb légkört teremtik maguk köré és ezzel nemcsak a saját életüket, de a közéletét is állandóan lenyomják és nem emelik.

Tehát igen sürgősen lelki tankönyvek kellenének és lélekpedagógusok. De nem olyanok, akik vizet prédikálnak és bort isznak! Lelkiismeretes lélekpedagógusok, Istenhívő, azaz lelkiismeretes emberek. És ezek jobban kellene, mint mondjuk a számtantanárok. Ezek sem feleslegesek! De ahogy van, pl. számtanóra, tornaóra, éppen úgy kell lélektani óra is minden iskolában, már az elemiben is. És gyakrabban és alaposabban, mint bármely más óra, *mert a lelken át épül ki az ember egész élete, s az egyes embereken, ezek életén át a Nemzet, mindnyájunk élete.*

Mert célt és értelmet adni a tömegember életének, ez is az állam feladata, mégpedig a saját, jólfelfogott érdekében, azaz édes mindnyájunk érdekében, elsőrendű feladata.

Kiirtani a téveszméket!

Mert elterjedt világszerte egy, a valóságot nem fedő eszme, jelszó, hogy minden ember *egyforma*: ember.

Ebből csak annyi az igazság, hogy valóban minden ember *egyformán embernek születik és így mód adódik neki*, hogy önmagából egy világos öntudatú, művelt, jellemes, becsületes, tisztességes, munkában élő Istenhívő, élőlelkű embert csináljon.

A keleti bölcsélet tanítása szerint szellemi, lelki fejlődés emberi létformában érhető el és egyben azt tanítja, hogy a legmagasabb szellemi tökéletesedési fok: az önös cél nélküli élet, Istenhez: munkatársnak kapcsolódás.

Elvi álláspontom e kérdésben (amely a jelenlegi beállítottságában sokkal rombolóbb, mintsem elképzelni is tudnánk), hogy minden ember *egyforma ember?*, az, hogy minden ember talál magához hasonlót, akivel egyenlő értékű. Tolvaj a tolvajjal, gyilkos a gyilkossal, erkölcstelen az erkölcstelelennel, gonosz a gonosszal egyenlő, de egy, a saját zsebéért élő, buta, erkölcstelen, ostoba tökfilkó soha nem lehet és nem is egyenlő egy becsületes, tisztességes, erkölcsös, jólelkű, segítőkészségű, művelt, Istentisztelő, életét becsülő emberrel.

Tehát ez a jelszó, hogy minden ember *egyforma* ember: ostoba meghatározás. Nem fedi a valóságot, mert csak a jó a jóval, művelt a művelttel, becsületes a becsületessel egyenlő.

De — és most ismét beleértem az állam kötelességeinek nagy kerekébe, dacára, hogy úgy látszott, mintha attól eltértem volna, — valóság az, hogy minden ember embernek születik és így, igenis, meg-kell adni nekik a lehetőséget

arra, hogy művelt, élőlelkű, egész emberekké legyenek, sőt erre rá is kell az embereket kényszeríteni.

Ezért is kell új államjövendelmi forrás, az állam és az egyén érdekében egyformán, hogy a művelődésre minden magyar embernek meglegyen az életlehetősége.

Az örök élettörvényekben van *általános, mindenkire egyformán kötelező élettörvény*, pl.: a tízparancsolat betartása.

De ezenkívül *egyéni* élettörvények is vannak. Az egyéni élettörvények szerint más a pap élettörvénye és más a katona élettörvénye és dacára, hogy ezek merőben ellentétek, egy/ormán tiszteletreméltó életszentségek.

A katona élettörvénye a harc, a pap élettörvénye a jó útra való térítés. Ha az egyik azt cselekedné, ami a másik esetében egyenesen kötelező, eltérne a saját élethivatás törvényétől.

Igen fontos lenne minden embernek világosan tudni, látni, hogy tulajdonképpen mi is az ő élettörvénye? Ha világosan ismerné a teljesen különböző, de azért még Isten útján álló életcélokat, egyéni élettörvényeket, ha tudná magát ezek szerint hová osztályozni, sok zűrzavaros eszme nem butítaná a tömeget.

Ahogy Isten törvénye a tízparancsolat, ugyanúgy vannak egyéni, emberi foglalkozások szerinti törvényei az igazságnak, a kötelességnek.

Ilyen kivételes, szükségszabta törvényfokozat az is, ha valaki elkerülhetetlen életveszélyben, önvédelemből öl.

Az önvédelem pedig bekapcsolódik a hovédelembe. A Hon — a Haza. A Haza: az Állam, az Állam pedig jelenti a benne lakó emberek összességét, mely egyénekből tevődik össze.

A hovédelem tehát önvédelem. Napjainkban aztán láthatjuk: mit jelent a nemzetek életében a honvédelem.

Azért is kell új államjövendelmi forrás, mert a honvédelem kiépítésének mindent elsöprő erejűnek kell lenni.

Hódítási szándék: bűn. De az életvédelem törvénye az életünknek. Mert amíg csak egyetlen állam is lesz, amelyik tud és akar fegyveres akciót indítani hódítási szándékból egy másik állam ellen, addig az államok életében a honvédelem létkérdés,

A magyar nemzet dicsőséges múltú, vitéz, bátor! Attilakorabeli őseinktől egész Európa rettegett és ezen semmi szégyenleni valónk nincs. Az emberi értelem ugyanis e korban még a legmagasabb fokon: a vitézség, bátorság, harcrahívás, ököljog, ki az erősebb? fokon állt. Az emberiség zöme viszont a teljes anyagtehetetlenség, totális butaság sötét

nyomása alatt volt. E korban nem ismertek bátrabb, vakmerőbb, azaz értelmesebb népet Attila népénél és én, aki ma már az emberszeretet, segítőkészség értelemfokán állok, büszkén vallom magam e harcos magyarok utódjául, vérük, érzem még ma is, bennem ég!

A bátorság ma is szent és szükséges erény, a legszelelőbb Istenember, Krisztus is korbácsot ragadott olyan gonoszok kiűzésére, akiknek kiűzéséhez korbácsot kellett ragadni.

Ismerjék hát meg a magyar nemzetet olyannak, amilyen: vitéz, bátor, védelemre kész, félelem nélkülinek, ha kell, ismerjenek bennünket félelmeteseknek, mert a bátraktól a gonosz is jobban fél, gyávákkal szemben a gonosz lesz bátor!

Magyarországon a honvédelem terén tízköröm harcra kell berendezkedni és ezt a tízköröm harcot támassza alá minden legmodernebb felszerelés, szükséges felül inkább, mint szükséges alul.

Ne legyen veszélyben ennek az áldott, szent földnek egyetlen röge sem, sőt! Jelszónk csak egy lehet: mindent vissza, ami a miénk volt és amit igazságtalanul elraboltak tőlünk!

Azért is kell tehát új államjövédelmi forrás, hogy honvédelmünk őrizhesse határainkat, amiben békés családi fészkeink pihennek, azokat fel ne dülhassa rablószándékú ellenség!

Azért minden pénzt, még több pénzt erre a szent célra, a magyar honvédelemre. Annak kiépítésére, annak fenntartására!

És miután nekünk, nőknek sem lényegtelen, hogy hazánk területe veszélyeztetett, vonják be a honvédelmi szolgálatra, ha nem is éppen tűzharci szolgálatra, a női nemet is, tekintettel arra, hogy nemzetünk nem nagy fejszámú. Legyen a női nem is rugalmas, harcra kész, honvédelemre nevelt, bátor! Dobó Katicák, Zrínyi Ilonák legyenek mintaképeink!

A katonai szabályzat legyen vasfegyelmű, de legyen benne szív, szeretet és lélek is.

Éppen így az Állam életében.

Meg kell adni a szellemnek a tudást, a léleknek a tiszta öntudatot, az élet értelmének, céljának megismerését, a testnek egészséget, erőt, képzést.

Es ezt a már új államjövédellel rendelkező Állam adja meg ne csak egyeseknek, hanem minden keretében élő magyarnak.

Az új államjövédlem út a Magyar Birodalom felé, így mód és lehetőség nyílik, hogy a Magyar Nemzet első lehessen a világ nemzetei között.

Vannak itt igen sokan, — engedjék dolgozni! — akik ezért a szent célért szívesen áldozzák egész életüket, mert megszabadultak az anyag lekötöttségétől, ezek soraiban állok én is, lehet, hogy kis tudással, de megtisztult, világos öntudattal, nemzetimádással, a jövő nemzedék, a magyar jövőendő: a Magyar Birodalom hű és alázatos szolgálatával.

Budapest, 1941. február 2.

Szilágyi Simon Erzsébet

TANULMÁNYOK, FORRÁSMUNKÁK.

Szokás mostanában ezekről is beszámolni.

Reformtervezetemhez természetesen igen sokat kellett tanulnom tizenkét éven keresztül. Egy ilyen terv az abszolút Igazság, a legtisztább önzetlenség, az érdekmentesség szolgálata kell hogy legyen elsősorban. Közcél szolgálat, önös érdek szolgálat nélkül.

Tudni kell a célt és megróbálni, — a célhoz tisztulni lélekben. Sötét, gyepes rész az ember lelke az alsó lépcsőfokon.

De volt bennem egy lépcső. Ezt a lépcsőt gyermekkoromban építette belém a Mindenható. Beteges anyám állandóan magával vitt kicsiny gyermekkoromban a debreceni Nagytemplomba, ahol Isten ígéit tágranyitott szemmel, igen nagy figyelemmel hallgattam, míg iskolás lánnyá értem.

Ugy látszik, jó talajt nyert a mag, mert az élet selyem, arany, ékszer kísértése sem tudta eltéríteni életem attól az úttól, amire Isten kiválasztott.

Az út első világossága benne az Istenhit volt, s a gyermekkori templomjárás adta talán az erőt, hogy az élet minden brutális, durva kísértése sem tudott Istenhitemnek teljes lelki és testi átadásától eltépni véglegesen.

Ért bennem a mag: elszakadni mindentől, ami a mindennapi életforgatagot jelenti. Így kezdtem kutatni a Bibliában, mint az Igazság és Bölcsesség kútforrásában.

Templomjáró lett belőlem ismét, hallgattam felsorolhatatlan számban prédikációt és szentbeszédet, elmélkedéseket.

Reformtervem érdekében kiszakítottam magam a polgári jólét bilincseiből és magam iránti kímélet nélkül átadtam magam az Állam belső élete igaz arcának tanulmányozására.

Mindent a szememmel akartam látni és a fülemmel hallani, így tanulmányoztam a társadalmi osztályok lelki és testi viszonyait, egészséges és beteg, józan értelmű és zavaros agyú emberek jellemét, gondolkodását éveikig.

Láttam a saját szemmel az Állam jelenlegi belső berendezkedését felfelé — és lefelé: tisztán, világosan, a valóság-nak megfelelően.

Ismérem az Egyházat befelé és kifelé, mert mélyre mentem itt is.

Teltek az évek észrevétlen, mert széles kutatási területek ezek. Lassan jutottam el a lélektani kutatások, az okkult tudomány megértéséhez. Közben olvastam a világ nemzetekinek komoly irodalmát és tanultam szociális irányú könyveit.

Célba állásom első percétől fogva teljes testi önmehtagadásban éltem, aszkézisben, minden földi örömről lemondva. Szegénységben és teljes egyedülvalóságban, mondhatnám remeteségben.

Ezek a szavak nem éppen könnyű feladatot takarnak, néha fájdalmas, néha fáj, külön a szegénység, külön az önmehtagadás és külön a lelki, testi remeteség.

De nem térhettem ki azért sem ezek elől, mert biztosították és megőrizték az egy pontra való koncentráltágom.

Így jutottam lassan el a bölceleti könyvekhez, az örök törvények kutatásához, mert mélyre akartam látni tervezetben. Több száz kötetnyi könyvet tanultam át lelkkisméretesen, igazi érdeklődéssel, míg értelmem mai fokáig (tudom, hogy nem állok a legmagasabb fokon) is eljutott.

Nem kíméltem magam a szinte elviselhetetlen, ideggyilkoló nélkülözések évein át, hiszen az előttem legszentebb célért hoztam áldozatom: Isten, Lélek, Haza, Ember, a jövő nemzedék szolgálatában. Ismétlem, távolról sem állítom, hogy tudásom és szolgálatom tökéletes. Én ember vagyok és Isten csak egyedül tökéletes.

Én Istennek, a legfőbb jónak csupán alázatos és hűséges gyermeke, Hazámnak önzetlen szolgája igyekszem lenni, ahogy az minden földre született ember kötelessége.

Fárasztó, nehéz úton jutottam el reformtervem tisztánlátásához és utamon, természetesen, én sem szűkölködtem az ellentét, a sötét butaság, a saját zsebpártolók osztobáinak gáncsvetéseiben, gyűlölködéseiben, vakmerő rágalmaiban, arcátlan gúnyolódásaiban, letipró szándékában.

De harcom eltántoríthatatlanul megharcoltam.

Ez üzenet mellett teszem fel feláldozott életem kis virágcsokrát eszményképem, az eljövendő Magyar Birodalom, a világ legelső nemzete, Magyar Nemzetem lábaihoz hódolattal.

1941. augusztus.

A SZERZŐ

**SZILÁGYI SIMON ERZSÉBET
EDDIG MEGJELENT MUNKÁI:**

Tavaszi ibolyák. Versek. Debrecen. 1920. Elfogyott

En, az Asszony. Versek. Budapest, 1925. Genius. Elfogyott.

Igék szolgálója. Versek. Budapest, 1927. Elfogyott.

Allam és Művészet. (A művészet, irodalom anyagi pártolását,
a művész-karitás megszervezését szorgalmazó tanul-
mány). Budapest, Palladis. 1931. Elfogyott.

Én más vagyok, mint aki voltam. Versek. Budapest, 1933,
Palladis. Elfogyott.